

ขอให้บังคับจำเลยที่ ๒ จ่ายค่าชดเชย ฯลฯ พร้อมดอกเบี้ย

ศาลแรงงานภาค ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดไม่มีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างต้องสิ้นสุดหรือระงับไปด้วย แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่าก่อนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด จำเลยที่ ๒ ให้เช่าทรัพย์สินเกี่ยวข้องกับกิจการแก่บริษัทคู่ค้า แม้จะเป็นขั้นตอนการดำเนินธุรกิจแต่ย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนาในการหยุดประกอบการและเลิกจ้างลูกจ้างทั้งหมดโดยปริยาย ตัวแทนจำเลยที่ ๒ เรียกประชุมลูกจ้างในวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดว่า การดำเนินกิจการของจำเลยที่ ๒ ไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ทั้งจำเลยที่ ๒ ยังแจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมระบุเหตุออกจากงานเนื่องจากการเลิกจ้าง พลติการณ์ถือว่าจำเลยที่ ๒ เลิกจ้าง พิพากษาเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน และให้จำเลยที่ ๒ จ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ให้โจทก์กับพวก พร้อมดอกเบี้ย จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ พิจารณาประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าเป็นการเลิกจ้างหรือไม่ เห็นว่าเมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยที่ ๒ แล้ว จำเลยที่ ๒ ย่อมไม่สามารถกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินและกิจการของตนเองได้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวมีอำนาจกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของจำเลยที่ ๒ ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๔ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงเป็นนายจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ดังนั้น การที่ตัวแทนจำเลยที่ ๒ เรียกประชุมและแจ้งถึงการดำเนินกิจการของจำเลยที่ ๒ ว่าไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ และให้ลูกจ้างตัดสินใจว่าจะไปสมัครงานใหม่กับบริษัท เอ จำกัด หรือการที่ผู้บริหารของจำเลยที่ ๒ เคยให้การต่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานตรวจแรงงานถึงการไม่สามารถดำเนินกิจการของจำเลยที่ ๒ ต่อไปได้ หรือแจ้งต่อสำนักงานประกันสังคมเกี่ยวกับการสิ้นสุดความเป็นผู้ประกันตนกับลูกจ้างในคดีทั้งหมดระบุเหตุออกจากงานเนื่องจากการเลิกจ้างก็ดี การดำเนินการต่าง ๆ ดังกล่าว เกิดขึ้นภายหลังจากที่จำเลยที่ ๒ ถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้ว โดยนาย บี เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ ไม่ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนร่วมในการพิจารณาและดำเนินการหรือให้ความยินยอมดังกล่าวแต่อย่างใด การดำเนินการดังกล่าวทั้งหมดล้วนเกิดจากการกระทำของผู้บริหารเดิมของจำเลยที่ ๒ และลูกจ้างจำเลยที่ ๒ โจทก์กับพวก ๑๒๕ คน เลือกที่จะเข้าทำงานกับบริษัท เอ จำกัด หรือไม่ก็ได้ หรือจะทำงานกับจำเลยที่ ๒ ต่อไปก็ได้ ส่วนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ซึ่งมีอำนาจจัดการแทนจำเลยที่ ๒ จะไม่สามารถจ่ายเงินเดือนให้ลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ ได้หรือไม่ นั้น ก็เป็นส่วนที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องพิจารณาในการบริหารงานของจำเลยที่ ๒ อีกส่วนหนึ่ง เมื่อโจทก์กับพวกตัดสินใจสมัครเข้าทำงานใหม่กับบริษัท ซี จำกัด โดยความสมัครใจโดยโจทก์ดังกล่าวหาทางเลือกประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าทำงานกับบริษัทดังกล่าวต่อไป ซึ่งจำเลยที่ ๒ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย กรณีดังกล่าวจึงถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ กระทำประการอื่นใดที่ไม่ให้โจทก์กับพวกทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ อันจะถือเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ คำสั่งของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการวินิจฉัยที่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว ไม่มีเหตุเพิกถอนคำสั่ง

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้ง ๑๐๐ คน

โจทก์ทั้ง ๑๐๐ ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกา มีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๒ เด็ดขาด แต่นับแต่วันดังกล่าว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ได้เข้ามาดำเนินกิจการต่อจากจำเลยที่ ๒ ถือเป็น การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้อุปการะทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ อันเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ เห็นว่า การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๒ เด็ดขาด เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ มีผลเพียงทำให้จำเลยที่ ๒ ไม่อาจดำเนิน กิจการได้ด้วยตนเอง ต้องให้พนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้ดำเนินการแทน ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ หากมีผลทำให้ความเป็นนิติบุคคลของจำเลยที่ ๒ และความสัมพันธ์ ตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นนายจ้างกับโจทก์ทั้ง ๑๐๐ ซึ่งเป็นลูกจ้างสิ้นสุดหรือระงับ ลงในทันทีเพราะเหตุที่จำเลยที่ ๒ ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดไม่ ดังนั้น ในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็น วันที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๒ เด็ดขาด ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ เลิกจ้างโจทก์

แต่อย่างไรก็ดี เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า ภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์ จำเลยที่ ๒ เด็ดขาดแล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ได้กระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของ จำเลยที่ ๒ ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป จนกระทั่งเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ก็ไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ทั้ง ๑๐๐ พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเจ้าพนักงาน พิทักษ์ทรัพย์ไม่ประสงค์ให้โจทก์ทั้ง ๑๐๐ คน ซึ่งเป็นลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ อันเป็น การเลิกจ้าง โดยมีผลเป็นการเลิกจ้างในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว

พิพากษากลับให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน และให้จำเลยที่ ๒ จ่ายค่าจ้างแทนการ บอกกกล่าวล่วงหน้า จ่ายค่าชดเชยโดยคำนวณอายุงานถึงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐ จ่ายค่าจ้างสำหรับ วันหยุดพักผ่อนประจำปีตามส่วน พร้อมดอกเบี้ย โดยให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการจ่ายจาก กองทรัพย์สินของจำเลยที่ ๒

นายเชดศักดิ์ กำปันทอง

ผู้อำนวยการกลุ่มงานที่ปรึกษากฎหมาย นิติกรรมและสัญญา

โทร/ไลน์ 096-865-6547